

[Tommy Dinesen]

Ugeskrift for Læger, har vist, at den almindelige praktiserende læge kun i meget ringe omfang videregiver oplysninger med mistanke om arbejdsbetingede sygdomme, hvilket gør det meget svært for mennesker, som arbejder med stoffer og materialer, der er sundhedsfarlige, senere at få erstatning i tilfælde af arbejdsbetingede sygdomme.

Det er ikke bare her, der er problemer ved at arbejde med eksempelvis asbest. Hvis en arbejder nægter at tage et arbejde, som man ved er sundhedsfarligt, bliver den pågældende arbejder ramt af 5 ugers karantæne og vil ikke kunne få arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er noget, SF under udvalgsarbejdet vil forsøge at få belyst noget mere. Og hvis det er nødvendigt, vil vi tage initiativ til en lovændring, som giver arbejderne ret til at nægte at tage sundhedsfarligt arbejde, uden at de bliver straffet af det offentlige. Her må hovedaftalens paragraf om liv, ære og velfærd kunne bruges; ellers har paragraffen ingen værdi.

I dagbladet Aktuelt kan man den 17. april i år læse, at rør- og blikforbundet er blevet slæbt i arbejdsretten, fordi forbundet støtter medlemmer, der ikke tør arbejde med asbest. Det er helt grotesk, at næsten alle erkender farligheden ved arbejdet, men at staten, når arbejderne altså siger nej, straffer de pågældende med repressalier såsom karantæne i 5 uger med fratagelse af understøttelsen.

Man fristes til at efterlyse lidt af debatten om EF-pakken, hvor alle borgerlige politikere fremhævede Danmark som det land, der havde den bedste lov på miljøområdet. I den forbindelse finder vi det mærkeligt, at den nye bekendtgørelse om anvendelse af asbest siger meget om, hvorledes man mærker produkter, der indeholder asbest, men at der intet skal stå om, at asbesten er kræftfremkaldende for dem, der arbejder med asbesten.

Det har i Radioavisen og i den trykte presse været fremme, at det socialdemokratiske forslag var for detaljeret, og det har været fremført, at det ikke er folketingets opgave at lovgive så detaljeret, som det sker her. Det har man naturligvis lov til at mene, men SF mener, at man må gå ind i sagerne, hvis ikke man kan tale sig til en ordentlig beskyttelse af de danske arbejdere, når disse ting diskuteres organisationerne imellem.

Endelig er der en sag, som bør rejses hurtigt, og det er beskyttelse af arbejdere, der arbejder med organiske opløsningsmidler. Meget tyder på, at de skader, organiske opløsningsmidler har givet arbejderne gennem årene, langt overskrider alle andre arbejds-skader, både hvad angår fosterskader, aborter, hjernesvind og forskellige former for kræft.

Derfor vil vi fra SFs side overveje, om ikke det er muligt at lave en handlingsplan for et Danmark uden organiske opløsningsmidler; her er der virkelig et stort behov.

Vi støtter de to foreliggende forslag.

Estrup (RV):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at vi i det radikale venstre påskønner de initiativer vedrørende asbestproblemet, som socialdemokratiet og VS har taget. Det skyldes naturligvis først og fremmest, at vi deler forslagsstillernes frygt for asbestfare og især den risiko, som asbest frembyder for arbejdsmiljøet.

Kræfttrisikoen ved at anvende asbest har allerede længe været kendt, og folketinget bør naturligvis gøre alt, hvad der er muligt for helt at fjerne denne fare fra produktionen.

Et totalt og effektivt stop for asbest må være målet, men den anden årsag til, at vi hilser forslagene velkommen, er, at de giver folketinget lejlighed til i fællesskab – og jeg understreger i fællesskab – at udstikke de retningslinier, som skal føre frem til det totale stop.

Vi må i denne sag markere, at indsatsen mod asbestfare er så vigtig, at den er hævet over partitaktiske hensyn. Herved bidrager vi efter min mening bedst muligt til at skabe tillid til de foranstaltninger, som indføres, og til at forhindre optræk til panik. Jeg synes, at vi med arbejdsministerens indledende bemærkninger også skulle have gode muligheder for at nå en sådan fælles holdning.

Forholdet er jo det, at der på arbejdsmiljøområdet allerede er en klar holdning til anvendelsen af asbest. Der gælder et forbud, og det har der gjort, lige siden asbestbekendtgørelsen blev lavet om i 1980. Det, der kan diskuteres, og som bør diskuteres, er varigheden af de dispensationer, som er givet. Det burde være en selvfølge, at vi ikke fastholder dis-